

SCHRIJFSTER EVELIEN DE VLIAGER (50)

«Mijn quarantaine

Het was de lichtheid, die ze kwijt was. En zichzelf – ook al op wandel. In plaats van naar Antarctica te gaan, of naar een therapeut, ging de bekende jeugdschrijfster Evelien De Vliager (50) acht maanden vrijwillig in eenzame quarantaine. In de caravan, naast de kippenren, aan het einde van haar tuin. En wie ze daar allemaal tegenkwam. ANNICK DE WIT

STAP VOOR STAP

Kamperen met kinderen in eigen hof

De kinderen bezighouden? Geen betere manier dan met een micro-avontuur in eigen tuin. Door van je grasveld een kampeerplek te maken, zorg je niet alleen voor de nodige afleiding, ook met de voorbereiding amuseert je kroost zich te pletter. Reisredacteur Johan Lambrechts geeft tips.

De voorbereiding

Ben je een geregelde kampeerder, dan is het makkelijk en kan je gewoon de kampeerspullen in de kelder of op zolder uitkiezen, gevolgd door een geschikt kampeerplekje. Voor wie het nooit eerder heeft gedaan, begint het avontuur meteen. Als je nog kampeermateriaal moet kopen, maak je het best de juiste keuze voor later. Veel kans dat je de smaak te pakken krijgt en er in de toekomst ook nog met de tent op uittrekt.

De meest geschikte tent

Wie een tent zoekt voor de hele familie, heeft keuze tussen een koepeltent (met een binnen- en buitentent) of de nog veel geschiktere tunneltent. Die heeft 2 tot 4 bogen achter elkaar, is ruimer, biedt aparte 'leefruimtes' en is ook steviger. Ben je zeker dat je kampeeractiviteiten beperkt blijven tot je eigen tuin, dan kies je misschien beter voor de handige en betaalbare pop-up tent. Die gooi je gewoon op en de tent monteert als het ware zichzelf. Hou er wel rekening mee dat ze verpakt wordt als een soort ronde schijf, en het moeite kost om ze na gebruik weer in te pakken. Bovendien is ze ook minder geschikt voor slechte weersomstandigheden, want ze is minder waterdicht. Enkel voor zomers gebruik op festivals en thuis dus.

In coronatijd kan je makkelijk online bestellen, bijvoorbeeld via [asasadventure.be](https://www.asasadventure.be) en [deathlon.be](https://www.deathlon.be). Op YouTube zijn talrijke instructies te vinden voor het opzetten van een tent.

De ideale slaapzak

Slaapzakken zijn er in alle formaten, materialen en vormen. 'Temperatuur' vormt wat ons betreft de beslissende keuzefactor. Wil je je slaapzak niet alleen in de zomer gebruiken maar ook in voor- en najaar, ga dan voor eentje die temperaturen tot -10°C aan kan.

Dat staat vermeld op het label.

De warmste slaapzakken zijn gemaakt van dons. Daarom zijn ze ook duurder dan synthetische en hybride modellen, die zwaarder zijn en minder compact. Heel handig is om je slaapzak aan te vullen met een lakenzak of liner. Die laat je toe om de temperatuur in diverse omstandigheden perfect af te regelen naargelang je eigen koudegevoel. Bovendien hou je er je slaapzak mee schoon.

Een lakenzak is gemaakt van katoen of fleece, en makkelijk te wassen. Vergeet ook niet je slaapzak regelmatig te luchten. Een zelfopblaasbaar slaapmatje is het laatste ingrediënt voor een comfortabele nachtrust. Het is licht om te dragen, isolerend en superhandig: draai het ventiel open en het vult zich met lucht. Ook oprollen gaat makkelijk, en dat is met een (zware) luchtmatras toch wel even anders.

De accessoires

Wil je een compleet kampeergevoel, dan kun je ook de aankoop van een kampeervuurtje overwegen. Geen noodzaak, en absoluut niet bestemd voor kinderhanden, maar als papa of mama zich helemaal willen uitleven is het een aardig attribuut. Een barbecue werkt natuurlijk ook prima. Nu nog een leuk plekje uitkiezen en je bent vertrokken!

Een tent onder een boom geeft een extra buitengevoel. En als je de tentingang niet richting achterdeur maar richting tuin plaatst, zien je kinderen je overdag niet en neemt het vakantiegevoel bij hen nog toe. (JL)

DE EERSTE KAMPEERNACHT:

1. Zorg ervoor dat de **tentsluiting** met het vliegen- en muggenraampje altijd dicht blijft. Beestjes vindt niemand leuk.
2. Een eerste nacht in een tent is altijd spannend, zelfs in je eigen tuin. **Kampeert** dus als ouder een nachtje **mee**. Doe de achterdeur nooit op slot. Als het hevige begint te regenen, is een vluchtweg aangewezen. Voorzie ook in hoofdlampjes of een zaklamp.
3. Zet je **tuin tafel** in de buurt van de tent om telkens samen te eten. Zo lijkt het of het hele gezin op vakantie is.
4. Een **terrasvuurtje**, **vuurschaal** of **buitenkachel** is een perfecte sfeermaker voor 's avonds. Bijzonder uitnodigend om leuke verhalen te vertellen en zo het slaaprutueel in te zetten.
5. Nog een fijne activiteit: samen met je kinderen naar de **sterren kijken** en **sterrenbeelden** benoemen. Dat gaat makkelijk met apps zoals Night Sky Lite (iOS), SkyView Lite (iOS) of Star Chart (Android). Gewoon smartphone richting sterren houden, en alle info verschijnt.

E

en bemoste ufo uit vervlogen tijden. Een gebricoleerd decorstuk uit een eerste generatie sciencefictionfilm in Technicolor. Daar lijkt hij op: haar Constructam-caravan van het jaar 1968. «Achtergelaten door de vorige eigenaars van ons huis, die hem vonden in de Koopjeskrant voor duizend frank als speelhonk voor hun kinderen.»

Dat al jaren ongebruikte bolle ding werd het omhulsel waarin ze wegkroop. Elke ochtend als haar man en de drie jongens waren vertrokken, liep ze over het overwoekerde tuinpad, langs de hopen snoeisels en nog te verzagen takken, de gebroken terracottapotten en de scheve betonplaten, richting haar verdoken zakdoek groot onder de gebogen wandjes. En elke avond, na de laatste schoolbel keerde ze terug. En dat gedurende acht lange maanden.

Een vreemde onderneming, maar ze schreef er achteraf met 'Caravandagen', haar eerste boek voor volwassenen, een prachtig, heel persoonlijk, heel gevoelig en toch zeer grappig relaas over. Een toevallig voortvloeiende haast, want dat schrijven was niet eens de bedoeling. «Ik wist eigenlijk zelf niet wat ik daar in mijn zelfgekozen afzondering ging doen of zoeken.» Terugkijkend lijkt het gekkenwerk. Maar ze heeft er zaken geleerd, wellicht, die nu van pas komen?

De vrijheid vieren

«Quarantaine? Jij weet er toch alles van?» Dat hoort ze nu vaak, schrijft ze op haar website. «Niet dus. Ik leef intensief samen met vier mannen in wisselende mentale toestand. Ik beweeg me al weken op de 'Russian Hardbass Crazy Dance' (een geintje van de jongste om al te meditatieve stemmingen de kop in te drukken), ben al een keer in mijn schort naar de Contact-GB gefietst, krijg verwensingen over mij heen als ik de middelste lachend afslacht met pingpong ('jij onttaarde moeder'), tel de Dafalgans in de strips (nog negen), maak essentiële

«Ik wilde de tijd vertragen. De caravan leek de uitgelezen plek. Er waren veel spinnen. Maar het was: mijn vluchtplan»

verplaatsingen om boodschappen te doen voor mijn ouders en bedenk elke ochtend manieren om toch weer eens tijd voor mezelf op te eisen.» Als ik haar bel voor dit interview, zit ze pas voor het eerst weer achter de gefronste gordijntjes. «Nu wel, om met jou te spreken. Maar ik heb er rust voor nodig. Iedereen zit te dicht op mijn vel in deze lockdown. Ik heb nooit de ambitie gehad een schooljuf te zijn, maar mijn zonen zijn geen voorbeeldige scholieren. De paasvakantie brengt nu wel wat rust. We zijn bezig met vijf de vrijheid te vieren. Onze middelste schuurt en behandelt de ramen als vakantiejob – hij zit altijd in geldnood. De wandelin-

gen hebben we wat verrassender gemaakt dan de toertjes die we eerst deden. En ikzelf ben vooral bezig te vieren dat er even geen smartschool-mails meer binnenkomen.»

Resetten

Het verschil met haar persoonlijke quarantaine kon niet groter zijn. «Die was geen verplichting, zoals nu, maar voelde integendeel als een noodzaak. Ik kon niet verder doen zoals ik bezig was. Ik werd nergens meer blij van, ook niet van mijn werk. Had geen zin meer om zelfs mijn beste vrienden te zien. In huis liep ik als de sombere moeder, zoals toen mijn eigen moeder haar overgang doormaakte en zo lang prikkelbaar liep te wezen – iets wat ze nu resoluut ontkent overigens. Ik had geen vooropgesteld plan. Het was een daad van protest, dat duidelijk wel. Ik wilde de tijd vertragen. De caravan, hoewel oud en vuil, leek de uitgelezen plek. Er waren veel spinnen. Maar het was: mijn vluchtplan.»

«Ik had oorspronkelijk aan een reis gedacht. Maar ik wilde niet maar voor een week weggaan, en mezelf volproppen met weer nieuwe indrukken.» Eerst sleepte ze nog stapels boeken aan, op zoek naar antwoorden. Verwarrend, soms. 'Hee zo, jezelf leeg maken. Vol is toch heerlijk?', las ze bij Guus Kuijer. En toch. Met alles wat al in haar hoofd stokte, met wat school in lijf en leden lukte het niet meer. Ze moest resetten.

«Ik moet even doen alsof ik eruit stap, dacht ik, uit mijn comfortabele leven waarin alles fast forward richting Het Einde lijkt te bewegen. De jongste was pas elf, maar toch: 'Kindertjes groot, moedertje dood'. Ik voelde hen door mijn vingers glippen en mijn ouders ook, die ouder werden en zouden doodgaan, liefst eerder dan ik, maar toch doodgaan. En ikzelf ging naar de vijftig.» Dat 'even eruit stappen' werden uiteindelijk acht maanden van isolatie. «Pas op de helft daarvan voelde ik: ik wist niet dat ik er zo slecht aan toe was.»

Het ritme van de bel

De stapels boeken bleven gaandeweg achterwege. Alleen de ANWB-vogelgids ging nog stevast mee. En het boek 'Het verborgen leven van bomen', van oerboswachter Peter Wohlleben. «Terwijl het hier achter ons huis in Zwijnaarde ook maar een achtertuin is, geen woud. En ik niet bepaald een grote liefhebber was van flora en fauna. Vanuit het huis gezien, was dit hier de lelijke plek. Nu ontdekte ik er de natuur.»

De pluizen die van de bomen vielen, trager dan sneeuwvlokken. En blijkbaar een kleine biotoop met vaste bezoekers: de kauwen met hun baltsgedrag, de kippen achter de wormen aan, zelfs de spinnen in de gordijntjes van haar omhulsel brachten plezier. «Ik kon ze observeren, elke dag, zij hielden de verveling tegen.» Ze werden haar gezellen, vervingen moeiteloos de vrienden. Het kleine werd zoveel groter. De ontredding was dan ook oprecht en diep, toen de vos de bruine en de witte kip verscheurde en daarmee de illusie dat de dood haar biotoop niet kon binnendringen. Achter de caravan, op de grens met de tuin, staat de schoolmuur. Daarachter hoorde ze de kinderstemmen, ook soms de naam schreeuwen van haar jongste. En toch bleef het daar hâar terrein, niet dat van haar gezin – niet lijfelijk, niet in gedachten die om voorrang smeekten. «Hoe lastig het dat jaar ook was, met de jongste die toen wat verloren liep op school. Maar

het lukte de indrukken van buitenaf te weren. Het ritme van die schoolbel gaf structuur aan mijn dag. Na de laatste, om half vier, had ik écht het gevoel dat ik weg was geweest.»

Koolmeesje

In het begin nam ze notities. «De macht der gewoonte; schrijven is nu eenmaal wat ik doe. En presteren. Altijd flink willen zijn, daar heb ik sinds ik kind was last van. Gaandeweg